

under de nuværende Forhold maattet gøre kraftigere Indgreb i Skibsfartens Frihed end noget andet Land, idet hele den engelske Skibsfart er under Statskontrol. Intet engelsk Skib kan sejle i nogen som helst Fart uden efter den engelske Regerings Tilladelse, og saaledes at Regeringen er i Stand til at rekvirere Skibe til sit Forbrug ogsaa i andet end rent Krigsøjemed. Endvidere har den engelske Regering, for at søge at frigøre mere Tonnage, maattet gaa til meget vidtgaende og højst ejendommelige økonomiske Foranstaltninger, til sigtende at forbyde eller indskrænke Importen af Varer, der ellers føres til Landets Forbrug i ubegrænset Kvantum. I forskellige Lande har man for at sikre Landet selv Tonnage gaaet til at udstede Forbud mod Salg af Skibe til Udlandet. Herhjemme er et saadant Forbud udstedt ret tidligt. Det lykkedes at faa det udstedt paa et Tidspunkt, hvor en Række Salg til Udlandet syntes at true den danske Tonnage med betydelig Nædgang. Ved Hjælp af Forbudet lykkedes det at opretholde den danske Tonnage i uformindskt Grad. Dette er ikke sket i andre Lande, hvor man først senere er gaaet til et Skibssalgforbud, f. Eks. i Sverige. Ogsaa i Holland er, saa vidt jeg ved, nu en saadan Ordning blevet gennemført. I alt Fald har siden Krigens Begyndelse den hollandske Skibsfart været underkastet administrative Forholdsregler, saaledes at intet Skib kunde gaa ud af en hollandsk Havn uden en Forpligtelse til, at Salg ikke maatte finde Sted. En Lov, der indeholder Forbud mod Salg af Skibe, er ligeledes gennemført i Frankrig.

Skibssalgforbudet var herhjemme Indledningen til og skulde danne Grundlaget for en Forhandling om at tilvejebringe en Ordning, der skulde sikre os mod Faren ved de forhøjede Fragter. Og da der adskillige Maaneder efter, at Skibsredere fra hele Norden havde været samlede i Göteborg for at overveje Sagen, paa ny optoges Forhandlinger om dette Spørgsmaal mellem den overordentlige Kommission og Rederne. søgte man at naa til en Overenskomst, hvis Tendens var den samme som Ordningen i Holland. Da vi imidlertid ikke som i Holland havde de store Skibe til denne Korntransport — en stor Del af vor Korntransport maa foregaa med fremmede Skibe, hvorimod det har vist sig, at vor Kultransport i alt væsentligt kan besørges af egne Skibe —, maatte Ordningen her træffes paa et noget andet Grundlag, saaledes at Tonnagen enten stilledes til Disposition, eller, hvis Tonnagen ikke fand-

tes, skulde Rederne skaffe den andetsteds fra til den aftalte Fragt, paa Basis af hvilken hele Ordningen fandt Sted. En saadan Ordning vilde have været i højeste Grad ønskelig, den havde været klar og simpel, og den havde medført, at vore Kul og vor Majs indenfor de bestemte Kvanta var naaet hertil til lavere Pris. Overordentlig store Bestræbelser blev sat ind paa at tilvejebringe denne Ordning; men den strandede paa Redernes bestemte Erklæring om, at den ikke lod sig gennemføre. Jeg skal paa ingen Maade her kritisere det Standpunkt, som Rederne har taget, eller prøve paa at tage de Argumenter, de har fremført, op til Overvejelse, men kun konstatere, at denne Ordning er strandet paa den Kendsgerning, at Rederne erklærer ikke at kunne gaa med til den. Det var da nødvendigt, at man herhjemme vendte sig til et andet Middel, der samtidig var blevet taget op til Overvejelse i andre Lande, det Middel, der er udtrykt i det foreliggende Forslag, hvorefter Skibsfarten skal yde et Bidrag i Penge, der saa skal anvendes til de samme Formaal, som en Nedsættelse af Fragten efter en frivillig Overenskomst vilde have tilvejebragt.

Man har betegnet en saadan Ordning som en Særbeskatning af Skibsfarten, men denne Betragtning er ganske grundløs. Under de nuværende Forhold har ethvert af Landets Erhverv nødtvungent maattet bøje sig ind under de overordentlige Forhold og de Foranstaltninger, som de har medført. Der har selvfølgelig været Strid om mange af de trufne Foranstaltninger, ingen her i denne Sal kan tages til Indtægt for dem alle, men alle i denne Sal vil utvivlsomt erkende, at en Række Foranstaltninger har været af en absolut uomtvistelig Nødvendighed. Landbrug, Handel og Industri har alle maattet bøje sig ind under Foranstaltninger, fremkaldte af de overordentlige Forhold. Industrien har saaledes maattet finde sig i, at Udviklingsmulighederne er blevet indskrænket ved ofte pludselige Forbud mod Udførsel, den har maattet finde sig i at holde hele sin Produktion til Raadighed for det hjemlige Marked, hvis Forsyning var nødvendig, og give Afkald paa den forhøjede Indtægt, som en Eksport kunde medføre. Dette har dels skyldtes Regeringsforanstaltninger, dels andre Forhold. Handelen har været underkastet den samme Nødvendighed. Forbud har pludselig standset Handelsmuligheder, ikke blot Handelsmuligheder, der var skabte i Løbet af Krigen, men ogsaa gammel, grundfæstet Handel har maattet bøje sig for